

Συνδρομή ετησίαν εν Αιγύπτω φιορ. 16— εν Ελλάδα, Ιονίαις Νήσοις, Τοναίαις, Αιγύπτω, Ελλάδα κ. Αργείοι, 40 φράγκα— εν ταις Παράροις, Ήγειονίαις 50 φράγκα.— Τμήρ καταχρήσεων, πάλαι αέρ. 30 δ' έκαστον ετών εν 40 στοιχείων.

Αι συνδρομη προπληρώνονται. Έπιτοκία προς την Διεύθυνση της 'Ημέρας μη απαλλοτριούνται του τεχνολογικού τμήματός εν απαραιτήτως.

Απασαι αι νέαι η ανανεούμεναι συνδρομαί έδωσαν νό αριθμ. την 30 Ιουνίου η 31 Δεκεμβρίου (Ε. ν.)

Κατευθυνθέν, εις Βιέννην μιν, Α la Redaction du journal grec " Ημέρα. " (Landstrasse Reimerhof Nr. 481 à Vienne.)

ΗΜΕΡΑ

ΕΚΚΛΙΔΟΜΕΝΗ ΔΙΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΕΝ ΒΙΕΝΝΗ.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ.

Από τής 1ης Σεπτεμβρίου (ν. ε.) άρχεται νέα σειρά συνδρομών εις την "Ημέραν" δια τέσσαρας μήνας, ήτοι μέχρι τής 31 Δεκεμβρίου, προς φιορίνια 50, δια τήν Αυστριαν, φράγκα 14 δια τήν Αλλοδαπήν, Ιδίως δε δια τας Ήγειονίαις φράγκα 18. Εις τούς από τής ημερας έκείνης καταγραφισμένους νέους συνδρομητάς θα λησονται αι προεκδοθείσαι έπιτοκίαδες τών 'Αγγλίων, ελευθερα παντός άλλου εξόδου.

ΤΑ ΚΥΡΙΩΤΕΡΑ.

Οι περί τών Γαβριλιδών άμνηστουμένων σχεδόν θετικώς. — Ο Ναπολέων αναβάλλει τας περί του βωμολοχικού ζητήματος άπορίσεις του. — Άθλιον άν συναμολογήθη ειρήνη μεταξύ Πόλης και Μαυροβουνίου. — Άδυνατα πάλιν τών συνθηκών. Η εν Ουχίτζα πάλι κατέπαυσε μετά τήν άπελευθέρωσιν τής πόλεως. Συνομιλομένη άνακαχή. — Τελευταία ειδήσεις.

ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ.

Εν Βιέννη, (2)14 Σεπτεμβρίου.

Άρου επί πολύ έταλαντούη η Ιταλική κυβέρνησις, χάρις, καθ' ά θρυλλείται, εις τήν άποδομικήν επέμβασιν του βασιλέως, άπεράσισε τέλος να παραδώσει εις τήν λήθην τήν κατά τών νόμων άπειθήσαν τών εν τή πεδιάδι του Άστροπόλεος ήττηθέντων, η μάλλον φεισθέντων του άδελφικού αίματος, και να έδώσει γενικήν άμνηστειάν. Άλλ' η δημοσίευσος του βασιλικού διατάγματός άναβάλλεται μέχρι τής ημερας του γάμου τής θιναρας του Βιεννης — Βυμμανουίλ. Η έπικεινή αυτή άποφασίς έπινέθη μιν υπό τής κοινής γνώμης, άλλ' ούχι μετά τής θερμότητος και τής έμορφίας έκείνης, ης ήδύνατο να τύχη λαμπροφάνη παραχώρησις και πάλιν φανή έπιβλήθεισα, ούτως ειπείν, υπό τής ανά πάσαν τήν Ευρώπην έξεγερθείσης σφοδράς κατακαυχίης. Όποσοδήποτε, του ύπουργείου Ρατάτση έσώθη από τής δεινής ταύτης περιπέτειας, άλλ' η άνακαχή έσται βραχεία, έφ' όσον δεν παράσχη άναμνησθήριστα τεκμήρια ότι έχει το θάρρος να κρατήσει ύψηλά τήν στήλαιν ην άπέσπασεν από τών χειρών του έκπροσωπούμενος τήν Ιταλικήν ένότητα άνδρός.

Οι περί τών Ρατάτσην διατείνονται ότι μετά τας τελευταία συμβάντα, λιλν έγαλαρωθήσαν οι δεσμοί οι συνάπτεσθαι αυτών τέλος μετά τής αλλαγής του Κεραμε-

κού, και ότι, λαλήρας μέχρι τούδε γλώσσαν μετροπολιτή και μάλλον παρακλητικήν, ήδη προσέφυρον εις τας σφοδρότερα τών έπιχειρησέων. Άλλα τα πάντα εις μάτην! Ο αυτοκράτορ Ναπολέων μένει άκαμπτος, τίς ούδε τι μηχανοβραβών εν παραβύθιο, και εις τελευταίαν τινά άπόπειραν ήν άπετόλμησε παρ' αυτώ ο έξεδελφός του και ο άντιπρόσωπος τής 'Ιταλίας Νίγρας, λέγεται ότι ανεσυσάσαν δια αυτών τα έπιχειρήματα δια τής ζήρας φράσας: "Δέν δύναμαι να άνακαλώσω τα στρατεύματά μου εκ 'Ρώμης." Άτηγόρευσε δε και να τή γόνιμη λόγος περί βωμολοχικού ζητήματος, έφ' όσον διαρκεί η εν Βιαριττίω διατριβή του. Απάναντι τής άκατανικήτου ταύτης έπιμονής δέν ύπολείπεται άλλη διεξοδος εις τήν Ιταλικήν κυβέρνησιν η να άποθήσει τήν έξουσίαν, άρου έκθέσει εις τας νομοθετικά σώματα τας προπαιθείας αυτής και πάλιν παρενεβλήθησαν τα προκείμενα, καθ' όν έναυγήσαν οι έθνικοί πόθοι. Τότε τίς δυνόι ήάτερον, η θα συστήη κυβέρνησις σχεδόν δικτατορικη έντολήν έξουσια να έπιβάλλη δια τής βίας εις τήν 'Ιταλίαν το πρόγραμμα του Κ. Λαγροννιέρου, η θα προσελθη εκ νέου παρ' τούς ούλασας ο βαρών Ρικιάζολης, έργοποιούμενος πλέον διαζήθησιν τήν άγγλικήν πολιτικην και άποσκορακίζων τήν γαλλικήν συμπαχίαν.

Αι ευρωπαϊκά έφημερίδες βρβθουν άντιφακτικόν λεπτομερείαν περί τών όρων ούς: "Όμωσ πασάσ προέτινεν εις τών ήγεμόνων του Μαυροβουνίου" άλλ' αληθινούσι να μās έπιστοι το κυριώτερον, άν οι όροι ούτοι έγένοντο η δέν έγένοντο δεστώ. Έπομένως, καθ' ήν ώραν χαράσσομεν τας λέξεις ταύτας, άγνοούμεν έντελής άν οι Μαυροβουνιαίαι έπέσταντο — άξιος εις τήν ήθην γενόμενος αίσιοτέρως καιρός, η μάχην μετά τής γενναϊότητος τής απειλασίας ύπερ όστών και βωμών εις τας πρόθυρα τής προτυποσύνης των. Αι έφημερίδες τής Κωνσταντινουπόλεως ήδηλασαν να μās εξαγάγουν εκ τής άβραυσίτητος ταύτης διασαλεύουσας έτι φιλοθή η Κετήρη, και έτι ο ήγεμόνς έξήχησε το έλεος του Σουλτάνου, εκ ζήνης γή. Άλλα προκειμένου περί πολιτικών πραγμάτων δέν περιεμνονε το φως εκ τής 'Ανατολής. Η άλωσις τής Κετήρης έπανηγήροθη τοσάκις εν Κωνσταντινουπόλει, ώστε έπιτρέπεται να νομίσωμεν ότι κατόστη άναπόφρακτον παράρτημα πάσης έπίσημου έορτής, ολον τής γεννησως βασιλέπαιδος η τής προσκυνήσως του Ιερού τάπητος του Μωαίσεθ.

Η Έφ' ήμερις τής Βερώνης δύσχυρζεται β-

τι 14 είναι τα άβρα περι άν διαπραγματευονται τα δύο άνταμαχόμενα έμμοή. Συμπύσσει δε αυτά ός έξής: — Κατασκευη έμπορικης όδου μέχρι τής Κετήρης διατήρησις της κατά το έσοθ — έπιτοκίαδες προπληρωσάσ παραχώρησις του Γραζόβου εις τούς Μαυροβουνιαίς άνταλαγή τών λεητοκρατικών διαζεις έμπορικών σχέσεων μεταξύ του Μαυροβουνίου και τών όθρων τουρκικών έπαρχιών. Άλλαχθέν πάλιν μανθάνομεν ότι ο πρίγκηψ Νικόλαος έπιμένει ζητών τήν παραχώρησιν λιμένων εν τή 'Αδριατική και τήν αναγώρησιν αυτώ ως ήγεμόνος άνεξαρτήτου. Υπάχει δε και τρίτη τις γνώμη, καθ' ήν η λύσις του ζητήματος άνετίθη εις τούς εν Κωνσταντινουπόλει άντιπροσώπους τών δυνάμεων. Λέγεται μάλιστα βτι η Γαλλία και η 'Ρωσία διαπραγματώθησαν έντόσιος κατά πάσης κυριαρχικής αξίαςως τής Πόλης επί τών όρωνών, και ότι δέν εύρε κρείττονα ύποδοχην και η περι κατασκευής στρατιωτικής ήδου διερχομένης δια του Μαυροβουνίου αξίσιος. Άλλ' ούδεξ δύναται να έγγηθή περι τής άκρίβειας τών ειδήσεων τούτων, και το περέρρον, ούτε αυτώ οι γραφόντες.

Η εν Ουχίτζα έκραγείσα πάλι μόλις κατέπαυσε τήν νύκτα τής 27/8 μωσόντος, και τούτο ούχι διότι οι Τούρκοι έκωρόσθησαν αίματα, άλλ' διότι άπτήθησαν άντίστασιν άκαταμάχητον. Οι Σέρβοι έξεδιόχουν αυτούς εκ τής πόλεως και ήσαν έτοιμοι να κυριεύσουν εξ έφθου και το φρούριον τας κατέφυγον, άνευ τής έγκαιρου άρτίσως του τούρκου και του σέρβου έπαύτορον. Ούτω κατορθώσαν να πρηνώσι τα πνευματά, και τή μωσεία αυτών συναμολογήθη άνακαχή όπλων. Έκ τής Σίβιας έπαυματώθησαν άλκο — άνακαχή τών όπλων έρονεσθη, και τούτω χάρις εις τήν άβλυσσία τών όπλων τών Τούρκων, άλλ' εκ τών τελευταίων τούτων λέγεται ότι έπισον νεκροί και τραυματίαι περί τούς πενήνηκοντα.

Αι εκ τής πυρκαϊάς προελθοσιας ζήλιας υπήρξαν μέγισται. Η πόλις σύμπασα, και Ιδίως τ' σερβική συνουκία μετεβλήθη εις σωρον τέφρας και έρείπια. Χιλιάδες κατοίκων έμειναν άνευ στέγης και έβόλου, διότι εν τή ζέσει τής μάχης ούδεξ έρόρνησε να άνακατήρη το παμφάου στοιχείον η να σόση τούδληχτον τα πολύτιμα αυτώ φάρμακα η τα εν ταις άποθήκαις έναποταμειμένα έμπόρευματα. Η σερβική κυβέρνησις έστεισε να διαμαρτυρηθή κατά τής βιασποραίας ταύτης, ης πρό τεσσαρόν μηνών ένέγνετο ήμα αυτή αυτής η προτεύουσα. Σιγνήροσ δε, φοβήθεισα μη ύπαρχη συνενόη-

ΕΠΙΦΥΛΑΙΣ.

Μή τις παραθή να μετακινήσιν τήν μεταφρασίν ήμών, διότι θα ευρεθή μετακινήσιν. Πρώτον θα έπικαλωσώμεν τόν νόμον ύπερ του δικαιώματος ήμών, και δεύτερον, ούδεις άλλος ήμων έχει τόν μέσον να εκδώθη εν κατώφ' όντοι. Α θλιός εν βελίκοις είνεσται, έπιμαλέσταιν τρεπόμενον και έπαυροβόμωνον, ως δύναται εύκείως να συμπεράνη το θύμασιν.

ΟΙ ΑΘΛΙΟΙ (*)

Διήγημα Βίκτορος Ούγου. — Μετάφρασις Ι. Ι. Σ.

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ. — ΦΑΝΤΙΝΑ.

ΒΙΒΛΙΟΝ Η'. — ΑΝΤΕΠΦΟΡΑ.

Κ.

Φαντίνα ευδαίμων.

Η Φαντίνα ούδ' έλαχιστον έκαμε σχημα άπορίας η χαράς. Η τον αυτή η χαρά αυτή άσχημά. Τήν άπλην τήν έρωσίαν, η Η Τίτικα η με τούτην πεπαιθωμένη έπρόφρα, και βελούθητα, και τελείαν απαληγήν άνηγομένη η άμφιβολία, ώστε ο Κ. Μαγδαληνης έμεινεν άβλασος δέν έφρε τι ν' άποκαθή. Η Φαντίνα έλαβε πάλιν τόν λόγον.

— Ήξερα ότι επόκεισθε πλησίον μου έκομώμην, άλλ' ούς έβλεπα. Είναι καρπος πόλεος άρου ούς βλέπω θλην τήν νύκτα ούς άκοιλοβόσταν ο δ' ορθολοί μου. Εξήσασθε ώστω μέσα εις άπείνας, και έγείτε φρόν ή νακ πλθρος προσάπον ούρανών, καθως ζωηρησών τας Χερουβίμ.

Ο Κ. Μαγδαληνης ήγησε τούς δ' ορθολοίς του προς τών έσταντο ρωμένον.

— Επιστήτε με τώρα, ούς παρακαλώ, πού είναι η Τίτικα; Διάτι να μνή τήν βάλει εις το κρεβάτι μου, να τήν έβλεπα έσκακ όταν έξυπνοσά;

(*) Το άπό αριθ. 346 μέχρις αριθ. 365 Β τής 'Ημέρας.

Αυτός άπεκρίθη μηχανικώς λόγους, τών όποιον ποτέ δέν ήδυνήθη να ενθωμήθη έπειτα. Εύνωχός, ήλιε καθ' έκείνην τήν στιγμήν και ο Ιατρός, έγκραμψ έπιστοπήσθεις. — Παίδί μου, ειπε, μη παράτασι. Η μη πρά το έπί ένω.

Ανέλαμψαν οι δ' ορθολοί τής Φαντίνης, και το φως των ήγήσαν έλον τής τού πρόσωπον. Συνήψε τας χείρας τής εις σχήμα έκρηκόν ήν ένι δύναται η ίσκασι να περιεβήσ σφοδρόν και όμοι γλυκύ. — Πάν! ειπε, φέρετε με τή!

Συμπαθεσάτη μηρική φαντασία! Είχε πάντοτε εις τών νοών τας τήν Τίτικαν ως βέρερος, το όποιον φέρεται εις τας όθλας.

— Όχι άκόμη, άπεκρίθη ο Ιατρός, έχι αυτήν τήν στιγμήν. Έχεις άκόμη έλλήγον περυσίν. Αν τώρα, Ιθης το παιδί σου, θα συγκινήθης πολύ, και αυτό θα ο' έκαμε κακ. Ιθης το παιδί σου, να γίνης καλά.

Η Φαντίνα δίκωφε τών Ιατρών μη άδυναμίαν. — Είμαι καλά! άνέκραξεν. Άρου ούς λέγω ότι είμαι έντελής καλά! Προκειμένου Ιατρός και αυτός! Έγώ δέν εξέρωθ: θα με φέρετε να Ιθω το παιδί μου ά!

— Βλέπεις, ύπελάθειν ο Ιατρός, πώς οι παίρνει οί μωμάς; Έβόσσω είσαι τεταραγμένη τούτουστροπώος, θα έμποστω να είς φέρουν το παιδί σου διότι δέν άρει να το Ιθης, πρέπει και να Ιθης εν αυτό, να το χαρής. Όταν οι Ιθω φρόνημι, έγώ θα ού το φέρω μόνος μου.

Η ταλαίπωρος μήτηρ έκλυε τήν κεραλήν.

— Ιατρε, ειπεν, Ιατρε, ούς έχω συγγνώμην ώ! πολύ ούς έχω συγγνώμην. Άλλοτε θα ήμωσθα καλώς εις τας άπορίσ τας τας άπορίσ, ώστε δέν εξέρωθ ένότε τι λέγω. Σας καταλόμβω: φοβήσθε μωμάς με βλάθη η λαχάρα μου η πολλή κάματο λαιμών ύπομονήν κάματο, ήτοι θέλετε, άλλ' ούς έβλεπα ότι ήτοσε δέν θα έπαύθην άν έβλεπα το παιδί μου. Έγώ το έβλεπα έγώ από γής το έσπέρας δέν έπικωσα τούς δ' ορθολοίς μου άπ' όπώου του. Σας βράβασι! τώρα να με το έρραον, θα τώ ήμωσθα σέτα, πολύ στέ. Δέν σάς φαίνεται ρωσιν, το να έπιμωμι να Ιθω το παιδί μου, άρου ύπήταν έπίσηδες τού το Μωμερμελιάν να με το φέρων, Δέν είμαι καθόλου τεταραγμένη. Αφάρομαι ότι θα μω έγένετο άγαλλισος. Όλην τήν νύκτα έβλεπα πρόφωμα λευκά, και πρόσωπα τά όποια μω έχωμωγολοσάν. Είναι εις τήν έξουσίαν σας, Ιατρε, να με φέρετε το παιδί μου όταν βελήσθε ούς. Έγώ, ήτοσε ήτοσε πολύ πικρύν δέν έχω είμαι καλά φημίεσκα καλά. Μέσω έμωσ ήτοι το κρεβάτι, ως να ήμωσ άκόμη άδύνατον. Όταν βόσιν έγώ έντελής ήσυχος, θα έπισών, — άς τής δώσωμεν δια τώρα και το παιδί τής.

Ο Κ. Μαγδαληνης είχε καθίσει πλησίον τής κλίνης. Η Φαν-

τίνα έστράφη προς αυτόν, και δ' ορθολοίς έβλεπέ τις ότι κατέβαλλεν άγώνα δια να φανή ήσυχος και φρόνημ; ως έλαγε παιδικώς διότι παιδίον καθιστά πολλούς να άσπείρη η άδυναμία τής ήσους. Ηλπιεν ότι, όταν τήν έβλεπον όστις ήσυχος, θα τήν έφερων το τέκνον τής. Και ένόσους έγκολοβώσταν ν' απεύθην μωμάς έρωτήσθεις προς τόν Κ. Μαγδαληνήν.

— Έκάμετε καλόν ταξίδι, κίριε θήλαρχη; Ό! πούσιν είθε καλώς, να πάτε να με τήν φέρετε! Τούτο μόνον είπότη με, ούς παρακαλώ, πώς είναι; Τήν έκάροσε πολύ ο ζήρωσ; Δέν θα με χωρησθή βέβαια! Τούσιν καρδόν, πού να μ' ενθωμήται! Τα παιδά δέν έχουν μημωμωκιν, είναι όσων τα πούλις έρωσιν βλεψών ένα πρόσωπο, άσιν άλλω, και πάλιν δέν μένει έντοπιόμενος εις τών νοών των ήσους. Τίς άθεν! είγεν άρ' εις άσπρη βουκίνα; Κίριος σθεν άν ή θανατοροί έπρόσκαον να τήν έχων καθεσά! Πάς να τήν έφερων, Ό! η ήξέρετε πούσιν ύπέσρα, όταν έπαυλοήσωμην αυτά όλα εις τήν δύστυχην μου! Τώρα πάλιν έπέσραον. Είμαι δλη χαρά. Ό! πώς ήθελα να τήν έβλεπα! Κίριε θήλαρχη, τήν ήξερεσται πόσον πρέπει να εκρούσεται μέσα εις το άμύθ. Δέν ήμωροσταν να με τήν φέρων να τήν Ιθω μέλον μόνον στιγμήν; Και πάλιν ούδως άς με τήν πάρων! Είσητε με! ούς όστις είθα μέσα έρήςσε, άν τώρα ήθελετα!

— Έβλεπε δέ τήν χείρ' του. — Ό! η Τίτικα είναι εμόρρη, είπεν ο Κ. Μαγδαληνης η Τίτικα είναι πολύ καλά. Θα τήν Ιθης, θα τήν Ιθης έντός έλλήγον ήσυχας έμωσ. Όμωμάς πολύ ζωηρά, και έσπείτα βράβλους το χέρι σου έξω τής κλίνης, και εκ τούτου βήχης. Παρητή ρεψ πώς βήχης;

Τούσιν σχεδόν εις πύαν λέξιν τής η Φαντίνα δεικνύσται υπό βήχης. Δια να μη πάλιν τόν Κ. Μαγδαληνήν δια τής έπίσημης τής, ήχησε τότε να τών λέγη περί πραγμάτων άδύνατων. — Έμωροσ χωρίον το Μωμερμελιάν δέν είναι άλθησι! Το καλοκήρι, πούσιν εκεί με συντροπιάς και εσθωμόν. Ο θανατοροί κίριος καλώς δουλειάς; Δέν περνώ έμωσ άπ' εκεί πολύ κόποσ. Εσινωδοσιν δια το λέγον το κατάστημά των, άλλ' είναι μάλλον καμπίσιον.

Ο Κ. Μαγδαληνης έσηλοβόλας να κρατή τήν χείρ' της, και να τήν παρατηρή άνηγίως είγεν έλαθε δια να τήν είση πράγματι να, πού τών όποιον έμωσ τώρα είδοσται. Ο Ιατρός έμωσ άναμνηστικώς, άλλ' η όσα Σεμπίλτα διεμνε πλησίον των.

Εν τώ μέσω τής συήψης έκείνης, η Φαντίνα βάλει φωνήν: — Τήν άκούω! Θεέ μου! τήν άκούω!

